

[Bjerre.]

siges at interessere sig for en ordning af spørgsmålet, kunne få lejlighed til at præge menighedsrådene noget mere, end de har gjort hidtil, og det ser jeg ingen ulykke i. Jeg håber endnu, at vi i det udvalg, jeg vil foreslå nedsat, kan få oplysninger, som eventuelt kan medføre, at den højtærede minister tager en ændret stilling til sagen.

Krarp: Jeg kan fortsætte, hvor det ærede medlem hr. Bjerre slap, og igen indbyde til en forhandling om dette her. Når jeg gør det, er det fordi jeg tror, man får noget ud af en sådan forhandling. Blandt de emner, man kan tage op til forhandling, er f. eks. dette, som den højtærede minister anførte, at hvis man giver jord ud, får det en ustabil karakter som tillægsjord, når det af menighedsrådene bliver forpagtet ud til mindre ejendomme. Vi kan jo netop forhandle om, at sådan jord kan forpagtes ud for 50 år, eller som det juridisk anvendes for 99 år, for ikke at gå ind i det næste hundrede år. Kontrakter, som sikrer brugeren, at han og hans børn kan fortsætte, er der god mulighed for at nå til ad frivillighedens vej. Jeg beklager virkelig, at der er et sådant hastværk i denne sag, og at vi, der ønsker en så god ordning som mulig, ikke har nogen muligheder for at gøre noget for det. Vi stiller vort forslag, og det bliver afvist, og skal man have en udvalgsbehandling, skal det, som jeg forstår, jages igennem. Og på forhånd er det givet, hvad der skal vedtages her. Det er da ikke den måde, vi plejer at forhandle på. Lad os få en rimelig tid. Lad os få tid og lejlighed til at forhandle om disse spørgsmål, som også vi gerne vil sætte os ind i og gerne vil være med til at løse.

Den højtærede minister sagde, at menighedsrådene forpagtede jorden ud og ofte skruede priserne op. Ja, hvis de gør det, er det sikkert af kærlighed til kirken, for at få den kirkelige ligning så langt ned som muligt. Men forresten kan jeg minde om det, jeg sagde før, at jordlovsudvalget dernede viser vejen, for når jordlovsudvalget har et stykke jord, der skal lejes ud eller anbringes, for at bruge det udtryk, ved det nok, hvad det vil have for det. Så går det til den højstbydende; den, der vil have det, skal i hvert fald byde højt.

Den højtærede kirkeminister kom med den oplysning, at til Burkal præsteembede hører der 200 tdr. land. Jeg kunne lide at høre, hvor mange brugere der så er. Havde det været på Sjælland, havde det været fantastisk, hvis der havde ligget en sådan stor herregård midt i sognet. Jeg forudsætter, at Burkals jord er af let beskaffenhed; jeg har det indtryk fra engang, jeg var på den egn, men jeg har også den forestilling, at disse 200 tdr. land nok er stykket ud til mange forskellige brugere; om det er 10 eller 20, ved jeg ikke, men det var egentlig interessant, om man kunne få det at vide.

Jeg beklager, at vi ikke kan nå at få nedsat et sådant udvalg; jeg tror, det ville have haft muligheder. Den højtærede minister talte før om en sådan forhandling dernede og sagde, såvidt jeg husker, at der kom et forslag fra en forstandig mand og vandt halvdelen af forsamlingen for sig. Ja, der er man inde på noget af det rigtige, at man samles og kommer med forskellige forslag, helst fra forstandige mænd — sådanne kunne jo findes —, og så vinder man halvdelen eller lidt til, og så er vi nået til, at vi som danske mænd enes om disse ting, i stedet for at de skal afgøres i bydeform.

Jeg var taknemlig for den bemærkning, der kom fra det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen, at den gode jord er et guldrandet papir. Det er netop det, jeg står her og kæmper for, at det høje ting skal forstå, at kirken ser sådan på det, at den gode jord er et guldrandet papir, alt det andet er kun almindeligt papir.

Ingeborg Refslund Thomsen: Jeg tror, der er enighed mellem venstre og socialdemokratiet i en større kreds, end man her tror, for det er rigtigt, at menighedsrådsforeningen ikke er udtryk for meningen i sognet. Jeg var til et husmandsmøde, og der morede man sig over den ene husmand, der var medlem af menighedsrådsforeningen, og sagde: Hvor i alverden er du kommet der? Jo, der kom jeg jo ind engang, og så er jeg blevet der. Det var den eneste mindre landbruger, der var kommet i det selskab. Det er et meget respektabelt selskab naturligvis, men meget ensartet. Jeg tror ikke på, at vi kan blive enige — det må jeg sige til det ærede medlem hr. Krarp —, for socialdemokratiet og vi radikale synes, at